

Стоянъ Ц. Даскаловъ

Пѣснопойка

Отдавна, много отдавна заглѣхна ехото отъ войната. Животътъ потече наново и като пролѣтенъ потокъ, оживѣнъ отъ топещитѣ се снѣгове, напълни издълбаното си корито. Ободриха се хората и се запретнаха на работа. Само баба Спаса Трендина не се оправи. Вестта за убийството на едничкия ѝ синъ като грѣмъ я прекърши. Приведе се тя, оклюми глава, и сълзи като отъ пукната стомна неспирно рѣмонѣха. Толкова време вече, отгдето се взеха толкова сълзи, какъ не изтекоха очитѣ ѝ. . . Свие се като телица подъ хамбаря, и жално занарежда:

— Павелее, синкооо, Павелеее. . . Така ли е, мама, мислилааа. . . кхж, кхж.

— Стига, ма мале! — изтича отъ кѣщи снаха ѝ. — Стига де, че хора минаватъ, па е срамота.

— Срамота ли? — настрѣхне изведнажъ старата. — Да плача за сина си. . . срамота, а? Разбирамъ ти азъ болката, ама хайде! Вратникътъ е отворенъ. . .

Невѣстата се повърне огорчена въ кѣщи, а тя пакъ наведе глава и жално, като пѣсень, подкара: „Павлее, синкоо, Павлее. . .“ Такава една стана баба Спаса. Ходѣше като побъркана изъ кѣщи и хванѣше ли се за нѣщо, не се оставяше. Волята ѝ трѣбваше да се сбждне. Ехъ, само да се противѣше снаха ѝ — очитѣ ѝ, очитѣ ѝ издираше. Такава една стана баба Спаса — дръпната и зла, като осойница.

Тая година, месецъ още преди Спасовденъ, тя се развика: